

поля и райски картини! И колчемъ ги пакъ видя, като че то е първи пжтъ, азъ се възхищавамъ отъ тѣхъ и душата ми се обръща на лира и иска да пѣе. Само ти отечество, само твоята божествена природа, вѣчно съхранявате за мене очарованието си, което е плѣнявало дѣтинството ми, младостта ми и тая възраст на разочорования — дни на жестоки изпитания и мъки. Когато всички цвѣтя въ сърдцето ми завенаха; когато надеждитѣ и младежкитѣ ми пориви се сломиха, като крилѣтѣ на устрѣленъ орелъ; когато въ тежка житейска борба умрѣха много мои идеали, изсушиха се всичкитѣ извори за щастие и радостъ, само ти ми остояшъ още и нѣжно ми разгръщашъ обятия, и шепнешъ на моето ожесточено сърдце думи на примирение, на чародѣйна утѣха и на поезия.... Бжди благословено, отечество мое! Бжди честитъ, балкански раю! Бжди голѣма и славна, о чудна земьо, дѣто е цвѣтѣла люлката ми, дѣто ще зеленѣе гробътъ ми!“

Н. Николаевъ.

